

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **D. K.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k.
w zw. z art. 1 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 października 2018 r.,

wniosku obrońcy skaranej o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego
w [...] z dnia 15 maja 2018 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 kwietnia 2017r., sygn. akt V K [...],
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skaranej D.K., wobec której po połączeniu kar jednostkowych
orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w kasacji od wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...],
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. zamieścił wniosek o wstrzymanie wykonania
wyroku w zaskarżonej części, tj. dotyczącej wymienionej skaranej.
Uwzględnieniu tego wniosku sprzeciwił się prokurator, prezentując stanowisko
w tym względzie w pisemnej odpowiedzi na kasację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skaranej nie zasługuje na uwzględnienie.

Określona w art. 532 § 1 k.p.k. instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia ma charakter wyjątkowy. Dotyczy wszak orzeczeń prawomocnych, a przez to i bezzwłocznie – co do zasady, jak to przewiduje przepisy art. 9 § 1 i § 2 k.k.w. – wykonalnych. Wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może zatem uzasadniać samo wniesienie kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się w istocie dopiero wówczas, gdy jeszcze przed rozpoznaniem kasacji jest widoczne wysokie prawdopodobieństwo jej uwzględnienia (np. w razie przekonującego wykazania przez skarżącego, że zachodzi uchybienie wymienione w art. 439 § 1 k.p.k.) oraz można przyjąć, że wykonywanie orzeczenia wywołałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, przez co zostałby on niezasadnie pokrzywdzony.

Wstępny ogląd licznych zarzutów podniesionych w kasacji (ich mnogość nie zmienia faktu, że zasadniczym celem obrońcy jest wykazanie, iż z naruszeniem prawa sądy obu instancji odrzuciły twierdzenie skazanej, że nie miała świadomości, iż uczestniczy w realizacji przestępczego planu opracowanego przez inne osoby) nie pozwala podzielić poglądu obrońcy, że „zaskarżone orzeczenie charakteryzuje się tak poważnymi, widocznymi na pierwszy rzut oka wadami (...), iż uwzględnienie kasacji chociażby w części jawi się jako wysoce prawdopodobne”. Nie bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że wspomniane zarzuty prokurator uznał za widocznie nietrafne i wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej. Trzeba też podzielić stanowisko prokuratora, że obrońca skazanej nie wykazał należycie zaistnienia okoliczności przemawiających za uznaniem, iż wykonanie prawomocnego orzeczenia spowodowałoby dla skazanej nieodwracalne skutki i niepowetowane straty. W tym względzie autor wniosku poprzestał na ogólnikowym stwierdzeniu, iż „natychmiastowe wykonanie wyroku z bezwzględną karą pozbawienia wolności w określonym stanie rzeczy może wywołać nieodwracalne skutki w życiu oskarżonej”.

Nie przesądzając zatem rozstrzygnięcia, które zostanie wydane po rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i postanowił jak na wstępie.

